

בש"פ 5234/15 - חן יצחקיאן נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5234/15

לפני: כבוד השופטת א' חיות

המבקש: חן יצחקיאן

נ ג ד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט
המחוזי בחיפה (כב' השופט א' טובי) מיום 27.7.2015
ב-עמ"ת 49834-07-15

בשם המבקש: עו"ד אילון אורון

החלטה

1. לפניי בקשת רשות לערור על החלטתו של בית המשפט המחוזי בחיפה מיום 27.7.2015, ב-עמ"ת 49834-07-15 (כבוד השופט א' טובי). במסגרת החלטה זו נדחה ערר המבקש על החלטת בית משפט השלום בחדרה מיום 23.7.2015, ב-מ"ת 47726-07-15 (כבוד השופטת ט' תדמור-זמיר), שבגדרה הוחלט כי הדיון בעניין מעצרו של המבקש עד תום ההליכים יידחה ליום 24.8.2015 לצורך קבלת תסקיר מעצר, וכי המבקש יעצר עד להחלטה אחרת.

רקע והליכים קודמים

2. ביום 23.7.2015 הוגש נגד המבקש כתב אישום לבית משפט השלום בחדרה (ת"פ 47706-07-15), המייחס לו עבירה של נהיגה פוזת של רכב לפי סעיף 338(א)(1) לחוק העונשין, התשל"ז-1977; עבירה של איסור נהיגה בחוף הים לפי סעיף 2 לחוק איסור נהיגה ברכב בחוף הים, התשנ"ז-1997; ועבירה של נהיגה בקלות ראש לפי סעיף 62(2) וסעיף 38(2) לפקודת התעבורה [נוסח חדש], התשכ"א-1961. כנטען, ביום שבת 18.7.2015, בשעה 13:00 לערך, הגיע המבקש יחד עם אשתו וביתם התינוקת לחוף הים בצפון חדרה (חוף ים הפתוח לציבור), ברכבו של המבקש - ג'יפ מסוג טיוטה (להלן: הרכב). בשעה 15:00 לערך, הגיעה לבדה לחוף ק' (להלן: המתלוננת), ונשכבה על מגבת כשהיא על גבה, במרחק שבין 10-15 מטרים מקו המים. בסביבות השעה 16:30, כאשר המבקש ובני משפחתו ביקשו לעזוב את החוף, פנה המבקש להביא את הרכב ונהג בו לתוך החוף ועל החוף, עד מרחק של מטרים ספורים מקו המים, כדי לאסוף משם את בני משפחתו. בהמשך, סובב המבקש את הרכב כדי לצאת מהחוף, וכשהחל בנסיעה קדימה לכיוון היציאה מהחוף - עלה עם הגלגל השמאלי הקדמי על המתלוננת ודרס אותה, תוך שהוא הופך אותה על בטנה ומוותר על גבה את סימני גלגל הרכב (להלן: התאונה). אנשים ששהו בחוף החלו לצעוק ולנופף בידיהם לעבר המבקש, והלה עצר את הרכב כשהמתלוננת מתחתיו, בין הגלגלים. כוחות רפואה שהגיעו למקום חפרו מתחת למתלוננת ופינוה באמצעות אמבולנס לבית החולים. כתוצאה מהתאונה נפגעה המתלוננת בחלקי גופה השונים, ובין היתר נגרמו לה שברים בשבע צלעות, שבר בעצם הכתף, שטפי דם תת עוריים בגולגולת וסימני חבלה מאחורי האוזן.

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה לעצור את העורר עד תום ההליכים (מ"ת 47726-07-15). בדיון מיום 23.7.2015 הסכים בא-כוח המבקש לקיומן של ראיות לכאורה, תוך שציין כי "אני יודע כי המשיב הודה בחקירה הראשונה במיוחס לו". עוד טען כי עילת מעצר, ככל שקיימת, היא עילה מוחלטת אשר ניתן לאינה בחלופת מעצר.

בהמשך אותו יום ניתנה החלטתו של בית משפט השלום (כבוד השופטת ט' תדמור-זמיר). בית המשפט לא קיבל את טענות המבקש לעניין עילת המעצר, וקבע כי אדם הנוהג ברכבו על חוף הים, בעונת הקיץ ביום שבת בשעות הצהריים - מהווה סכנה לציבור הנוכחים בחוף הים. עוד צוין, כי חומר החקירה מלמד שהמבקש ירד עם רכבו לחוף אך מטעמי נוחות, ותוך זלזול בוטה בשלומם של יתר המשתמשים בחוף. על כן נקבע כי קיימת עילת מעצר מסוג מסוכנות וכי עוצמתה גבוהה. עוד נקבע כי עוצמתה של עילת המעצר אף מתגברת לנוכח עברו של המבקש הכולל שש הרשעות קודמות בתעבורה; כאשר האחרונה שבהן מיום 8.7.2015 בשל תאונת דרכים ועבירות של נהיגה בקלות ראש, אי ציות לאות של שוטר במדים ונהיגת טרקטורון בכביש שלא לשם חצייתו ושלא בתחום מושב או קיבוץ. בגין תאונה זו נדון המבקש לשישה חודשי פסילה, תוך שנקבע כי מנינים יחל לא יאוחר מיום 9.8.2015 (להלן: ההרשעה האחרונה). כן צוין, כי כעולה מתיק ההרשעה האחרונה, למבקש הסמכה לניהול מוסך ובהשכלתו הוא הנדסאי רכב - ויש בכך כדי להעמיד בספק את יכולתו להימנע מלנהוג או לעשות שימוש ברכב.

לנוכח האמור, נקבע כי יש מקום לקבל חוות דעת מקצועית שתנסה ליתן מענה לשאלות "מדוע אדם נורמטיבי, כפי ששב וטען ב"כ המשיב, שב ונוהג באופן פורע חוק ותוך זלזול במשתמשים בדרך ובכלל הציבור"; האם ניתן לאיין את מסוכנותו של המבקש בחלופת מעצר; וכן אם המפקחים שהוצעו על ידי המבקש (שמונה במספר) אכן יכולים להציב לו גבולות. בהתאם, נדחה הדיון לקבלת תסקיר מעצר ליום 24.8.2015, תוך שנקבע כי המבקש יעצר עד להחלטה אחרת.

4. כנגד החלטה זו הגיש המבקש ערר לבית המשפט המחוזי בחיפה (עמ"ת 49834-07-15). ביום 27.7.2015 דחה בית המשפט המחוזי את ערר המבקש. צוין כי תיק החקירה מלמד שהמבקש הודה לכאורה במיוחס

לו ונטל אחריות על מעשיו; וכי המחלוקת בין הצדדים נוגעת לקיומה של עילת מעצר. נקבע כי אילו עמד כתב האישום בתיק העיקרי לבדו, ניתן היה לשקול בחיוב את שחרורו של המבקש אף בטרם קבלת תסקיר מעצר. אלא שהמבקש הורשע לפני זמן לא רב בעבירות חמורות, המחייבות את המסקנה כי מדובר במי שנשקפת הימנו מסוכנות מוגברת לציבור הנהגים והעושים שימוש בדרך. בית המשפט עמד על נסיבות הרשעתו האחרונה של המבקש, תוך שצוין כי מועד תחילת ריצוי העונש נדחה לאחר שבא-כוח המבקש הסביר כי רישיון הנהיגה נחוץ למבקש לצורך עבודתו. על כן, נקבע כי לנוכח חומרת העבירה בתיק הנוכחי, המצטרפת לחומרת ההרשעה האחרונה שבמסגרתה נגזר דינו של המבקש אך לפני זמן קצר – מתחייבת המסקנה כי נשקפת מן המבקש מסוכנות במידה המחייבת בחינה מעמיקה כפי שהורה בית משפט השלום. משכך גם, לא היה טעם ומקום לבחון את החלופה הקונקרטית שהוצעה.

5. לשלמות התמונה יצוין כי לאחר מתן ההחלטה בערר טען בא-כוח המבקש כי על מנת שהמבקש לא ישהה עוד כחודש ימים במעצר, יש להורות על קיום דיון דחוף. בית המשפט המחוזי דחה את הבקשה, תוך שקבע כי "ספק אם שירות המבחן יוכל לערוך תסקיר בפרק זמן קצר יותר. בכל מקרה, עומדת לעורר הזכות לפנות בבקשה לעיון חוזר לבית משפט קמא [בית משפט השלום-א.ח.]."

הבקשה שלפניי

6. בבקשתו טוען המבקש כי המדובר במקרה שבו מתקיימות נסיבות פרטניות ומיוחדות המצדיקות מתן רשות לערור; וכי יש להורות על שחרורו המלא ולחלופין להורות על שחרורו לחלופת מעצר. לטענתו, די היה בפסילתו מלנהוג כדי לאיין את המסוכנות הנשקפת הימנו, ובמיוחד כאשר לא הואשם בעבירה של נהיגה בזמן פסילה וכי מעולם גם לא הורשע בעבירה כזו. עוד נטען, כי המבקש לא "חטא בנהיגה בריונית" ולא נהג להנאתו בחוף הים – והוא "ישא בעונשו בגין הפגיעה במתלוננת בבוא העת. לשיטתו, שגה בית המשפט המחוזי שעה שנתן משקל מכריע לעברו התעבורתי כמלמד על עילת מעצר בשל מסוכנות; והכלל הוא כי אך במקרים חריגים ניתן להורות על מעצר עד תום ההליכים בגין עבירות תעבורה.

לטענת המשיבה דין הבקשה להידחות. לטענתה הבקשה תחומה לנסיבות המקרה הקונקרטי, ואינה מעוררת שאלה בעלת חשיבות משפטית או ציבורית החורגת מעניינם של הצדדים להליך. בנוסף לכך, עררו של המבקש לבית המשפט המחוזי נסוב על "החלטת ביניים", והעמדה הרווחת היא כי לא ניתן לערור על החלטות אלו אלא במקרים חריגים ומיוחדים. לגופם של דברים, נטען כי כפי שקבעו הערכאות דלמטה, מסוכנותו של המבקש עולה ממעשיו החמורים. כן נטען, כי מסוכנותו של המבקש מתעצמת לנוכח העובדה כי הרשעתו האחרונה הייתה אך עשרה ימים עובר לתאונה נושא בקשה זו. לשיטתה, סמיכות הזמנים מלמדת כי המבקש אינו ירא חוק וכי לא ניתן ליתן בו אמון. לנוכח האמור, נטען כי על מנת לבחון את אפשרות שחרורו של המבקש לחלופת מעצר (ומבלי להביע הסכמה כלשהי בעניין), נדרשת עמדת שירות המבחן – כפי שסברו הערכאות דלמטה.

דיון והכרעה

7. לאחר עיון בבקשה ובתגובה לה, מצאתי כי דין הבקשה להידחות. כידוע, רשות לערור לפי סעיף 53(א1)(1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996, תינתן אך במקרים שבהם מתעוררת שאלה משפטית בעלת חשיבות עקרונית, החורגת מעניינם של הצדדים להליך, או בנסיבות מיוחדות המצדיקות זאת (בש"פ 2190/15 פתוח נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (27.3.2015); בש"פ 3289/15 עזאלדין נ' מדינת ישראל, פסקה 11 (7.6.2015)). אינני סבורה כי הבקשה דנן מקימה עילה לדיון ב"גלגול שלישי"; ודי בכך כדי לדחותה. יתרה מכך, עררו של המבקש על החלטת בית משפט השלום בחדרה מיום 23.7.2015, נסב על החלטה שהיא בגדר "החלטת ביניים". אמנם בפסיקתו של בית משפט זה לא נשללה כליל אפשרותו של נאשם להגיש ערר על "החלטת ביניים", שניתנה במסגרת בירור שאלת מעצרו עד תום ההליכים. עם זאת העמדה הברורה העולה מהפסיקה היא כי "המצב הראוי והרצוי הוא שהדיון בערר על כלל הקביעות הנוגעות למעצר עד תום ההליכים, ידחה עד אשר יסתיים הדיון במכלול [ההדגשה במקור-א.ח.] כולו, ובתוך כך, באפשרות שחרור הנאשם לחלופת מעצר" והדברים הם בבחינת קל וחומר ככל שמדובר בבקשת רשות לערור ב"בשלב הביניים" (בש"פ 371/15 בלעום נ' מדינת ישראל, פסקאות 6 ו-7 והאסמכתאות שם (19.1.2015)).

8. למעלה מן הצורך, אוסיף בקצרה כי דין הבקשה להידחות גם לגופה. מדובר לכאורה באירוע חמור ביותר שגרם לתוצאה קשה וכפי שכבר צוין, המבקש הודה לכאורה במיוחס לו. בנוסף לכך, למבקש שש הרשעות קודמות בגין עבירות תעבורה, ובגין ההרשעה האחרונה הוא נדון לשלושה חודשי מאסר על תנאי למשך שנתיים והתנאי הוא שלא יעבור עבירות של נהיגה בזמן פסילה או אי ציות לאות או הוראה של שוטר, וכן שישה חודשי פסילה בפועל. עונש זה הושת על המבקש ביום 8.7.2015, עשרה ימים בלבד טרם האירוע נושא בקשה זו (פ"ל 10058-11-14; בית משפט השלום לתעבורה בפתח תקווה). כפי שפורט בגזר הדין בהרשעה האחרונה, המבקש נהג בטרקטורון, לא ציית להוראת שוטרים לעצור ונמלט תוך כדי נהיגה בקלות ראש. המבקש נהג בכביש 4 בניגוד לכיוון הנסיעה; עלה על מדרכה; גרם למכוניות לבצע בלימת חירום על מנת להימנע מתאונה; סטה בין נתיבים; עקף מימין ומשמאל והמשיך עד שלבסוף פגע ברשת והתהפך. במסגרת הדיון בהרשעה האחרונה ביום 8.7.2015, שמע בית המשפט את הסבריו של המבקש לביצוע העבירה ונחיצות רישיון הנהיגה לצורך עבודתו; ולבסוף קבע כי הפסילה תחל לא יאוחר מיום 9.8.2015. יצוין, כי המבקש הורשע בעבירה האחרונה על פי הודאתו לאחר שחזר בו מכפירה.

אכן, כפי שטען המבקש, בעבירות תעבורה הכלל הוא שחרור לחלופת מעצר ומעצר עד תום ההליכים הוא החרג (בש"פ 2974/15 אשכנזי נ' מדינת ישראל, פסקה 12 והאסמכתאות שם (20.5.2015)). עם זאת, גם במקרים מסוג זה נדרש לבחון את מסוכנותו של הנאשם הקונקרטי, ומכל מקום - במקרה דנן טרם ניתנה החלטה סופית בעניין מעצרו עד תום ההליכים של המבקש. על כן, לנוכח האמור לעיל, ובשים לב לכך שהתאונה נושא הבקשה אירעה בזמן שהמבקש ממתין לריצוי עונשו שהושת עליו בהרשעה הקודמת - אשר נדחה לאור הסבריו בדבר נחיצות רישיון הנהיגה לצורך עבודתו - המסוכנות הנשקפת מן המבקש בהחלט מצדיקה קבלת תסקיר מעצר לצורך המשך הטיפול בעניינו, כפי שקבע בית משפט השלום.

9. סוף דבר, הבקשה נדחית.

ניתנה היום, כ"א באב התשע"ה (6.8.2015).

ש ו פ ט ת

עמוד 4

